

12 ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

► Της **ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ**

ΔΕΝ ΗΤΑΝ στα σχέδιά μου να πάω στη θάλασσα με τον Φράνσις Μάριον Ταργουότερ. Απλώς εκείνο το μεσημέρι βρέθηκε στον δρόμο μου.

Γεννημένος τη στιγμή του θανάτου της μητέρας του, και απομονωμένος για δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια στην καρδιά του δάσους, στην ερημιά, από τον αυτόκλητο προφήτη θείο του, προοριζόταν να τον διαδεχτεί μετά τον θάνατό του στο προφητικό αξίωμα, αφού πρώτα έπαιρνε τη δική του κλήση από τον Κύριο.

Το αγόρι στεκόταν στην άκρη του δρόμου, με τα χέρια στις τσέπες της ξεθωριασμένης φόρμας, και με το σταχτί, βρόμικο καπέλο του κατεβασμένο μέχρι τα μάτια.

► Επιμέλεια **ΜΙΣΣΑ ΦΑΪΣ**

Η ΘΕΡΙΝΗ διηγηματογραφική παράδοση του Ανοικτού Βιβλίου συνεχίζει απρόσκοπτα, για ένατη συνεχή χρονιά, με ιστορίες που γράφουν αποκλειστικά για τους αναγνώστες της «Εφ. Σύν.» συγγραφείς μιας ανοικτής τεχντροπικίας και ηλικιακής βενταλίας. Αυτό το καλοκαίρι, δωδεκα συγγραφείς επιλέγουν ισάριθμους λογοτεχνικούς ήρωες (ελληνικής ή ξενικής πεζογραφίας) για να περάσουν μαζί τις διακοπές τους - εντός ή εκτός συνόρων. Ένα πρωτότυπο διήγημα, με παιγνιώδη διακειμενική διάθεση (και όχι μόνο), όπου οι «παραθεριστές» ταξιδεύουν στον χώρο και στον χρόνο και μας μεταδίδουν εικόνες και σκέψεις από «διακοπές» περιπετειώδεις, διασκεδαστικές, απρόσμενες, θεαλωδείς, στοχαστικές, αμφίθυμες, ειρωνικές. Διακοπές με έναν ήρωα λοιπόν, καθώς το βιβλιοφιλικό μας ένθετο μερμηνά, εκτός από βιβλιογραφική ενημέρωση και κριτική πυξίδα, και για λογοτεχνική απόλαυση. Μετά τον Νικότα Σινιόσγλου, συνεχίζει η Βασιλική Ηλιοπούλου.

Δεν έκανε κανένα νόημα στα αυτοκίνητα που περνούσαν, δεν τα κοιτούσε καν.

Σταμάτησα και του άνοιξα. Μπήκε χωρίς μιλιτιά. Μύριζε φωτιά. Ήξερα ότι αντί να θάψει τον γέρο, όπως του είχε υποσχεθεί, τον έκαψε, μαζί με το σπίτι.

«Βάλε ζώνη» του είπα. Υπάκουσε αισιπλός και ανέκφραστος.

Οδήγησα για καμιά ώρα, κι εκείνος δίπλα μου δεν είχε ξεστομίσει ούτε μια λέξη.

«Φράνσις Μάριον Ταργουότερ, άλλη μία ώρα και θα δεις τη θάλασσα», είπα.

Το αγόρι σαν να μην άκουσε, κοιτούσε τον δρόμο.

«Δεν ανυπομονείς;»
 «Δεν μ' ενδιαφέρει η θάλασσα» μουρμούρισε κι έκωσε το καπέλο του πιο βαθιά.

«Πώς το ξέρεις; Δεν την έχεις δει ποτέ.»

«Δεν μου χρειάζεται να τη δω.»

Αναρωτήθηκα μήπως πεινούσε ή διψούσε ή κατουριόταν και ντρεπόταν να το πει.
 «Θα κάνουμε μια στάση για προμήθειες» είπα.

Μου έριξε ένα γρήγορο βλέμμα. Ένα απαλό χνούδι μόλις που χρύσιζε πάνω από τα χείλη του. Θα 'θελα να μπορούσα να τον καϊδέψω, χωρίς να τον τρομάξω.

Ήξερα πως ο γέρος τού είχε πει πως όλες οι γυναίκες είναι πόρνες. Και πως ο Κύριος τον είχε σώσει από τη μητέρα μιας πόρνης, λίγο πριν εκείνη πεθάνει σ' ένα δυστύχημα.

«Καμιά φορά οι γέροι λένε τρελά πράματα» είπα, κι αμέσως μετάνιωσα. Εκείνος συνέχισε να κοιτά τον δρόμο.

Σκέφτηκα πως τα χάμπουργκερ αρέσουν στους

Το σημάδι

δεκατετράχρονους. Πήρα και αναψυκτικά. Η γυναίκα που με εξυπηρέτησε κοίταξε πίσω μου και είπα:

«Κυρία, ένας αλτπάκος βγήκε απ' την τουαλέτα και μπήκε τώρα δα στο αμάξι σας.»

«Είμαστε μαζί» της είπα.

Είδα στο βλέμμα της έκπληξη και θυμό σαν να την είχα προσβάλει. Το αυτοκίνητο μύριζε σαπούνι. Τουλάχιστον έπλυσε τα χέρια του, σκέφτηκα.

Πήρε το χάμπουργκερ που του έδωσα και το κοίταξε.

Όσο έτρωγα το δικό μου, δεν είχε φάει ούτε μπουκιά.
 «Δεν πεινάς;» ρώτησα.
 «Πεινάω» είπε σιγά, κοιτώντας το.

«Θες να πας να πάρεις κάτι άλλο;»

Δεν απάντησε. Σκέφτηκα ότι μπορεί και να έτρωγε αν σταματούσα να τον παρατηρώ, και ξεκίνησα.

Κοιτούσε συνεχώς έξω από το παράθυρο, κρατώ-

ντας το χάμπουργκερ πάνω στα γονάτα του, άθιχτο. Κοιτούσε επισταμένα, σαν κάτι να έβλεπε.

«Ψάχνεις κάτι;» τον ρώτησα.

Δεν πήρα απάντηση.

«Μπορώ να σε βοηθήσω με τον χάρτη.»

«Δεν έχω ανάγκη τη βοήθειά σου» είπε, και ξαφνικά τινάχτηκε.

Κοίταξα εκεί που κοιτούσε κλομός, και είδα κάτι 'αστραποβολά στο φως του ήλιου.

«Κάποιος πέταξε ένα τζάμι» είπα. «Έτσι ανάβουν οι φωτιές. Το τζάμι λειτουργεί σαν φακός και...»

«Ξέρω» είπε.

Έκανε πίσω και μου φάνηκε κουρασμένος.

Ήθελα να του πω «Κοιμήσου, αγοράκι μου. Αν δω κανένα σημάδι, καμιά βάτο να φλέγεται, θα σε ξυπνήσω.»

Αλλά είπα μόνο: «Θα 'πρεπε να κάνεις παρέα με παιδιά της ηλικίας σου. Να πηγαίνεις σχολείο...»

Κατάλαβα πως δεν με άκουγε. Εψαξα να βρω έναν τρόπο να τον πλησιάσω.

«Κοίτα», του είπα. «Μπορεί για μένα όλα αυτά για τις προφητείες και τα λοιπά να μη... αλλά σχετικά με το καθυστερημένο παιδί που βάφτισες στη λίμνη...»

«Δεν το βάφτισα. Το έπνιξα» είπα. «Δεν είμαι προφήτης για να βαφτίζω. Δεν με κάλεσε κανένας.»

«Ήθελα μόνο να σου πω πως κατά τη γνώμη μου, αυτά τα παιδιά... αν υπάρχει Θεός, τίποτα δεν τα χωρίζει από αυτόν.»

Έκανε κάτι σαν πνιγμένο γέλιο κι όταν γύρισα και τον είδα, ένας μορφομένος είχε παραμορφώσει το πρόσωπό του.

«Και τι ξέρεις εσύ;» είπα με φωνή αλλαγήμην.

«Τίποτα» είπα και το εννοούσα.

Τον ξύπνησα όταν φτάσαμε πάνω από τη θάλασσα.
 «Βγες να δεις.»

Σύρθηκε έξω μισοκοιμισμένος και μετά την είδε.

Έκανε πίσω σαν να τον κτύπησε κάτι κατάστημα.

Η απέραντη επιφάνεια του νερού στραφτάλιζε στον ήλιο, μέχρι πέρα μακριά, τον ορίζοντα. Αραγε βαφτίστηκε ποτέ κανείς στη θάλασσα;

Έβγαλε μια φωνή κι άρχισε να κατεβαίνει το μονοπάτι με βήμα μεθυσμένου. Ετρεξα πίσω του.

Μπήκε με τα παπούτσια στο νερό, μέχρι τις γάμπες, κι άνοιξε διάπλατα τα χέρια.

«Πάω να φέρω τα πράγματα» είπα και ξαναβέβηκα.

Ψάχνοντας στο αυτοκίνητο, σκέφτηκα ότι με την πρώτη ευκαιρία θα του αγόραζα ρούχα. Ένα απαλό, λευκό πουκάμισο, για να τυλίξω το ορφανό, το πονεμένο, το στερημένο, το βιασμένο παιδί που το προόριζαν για προφήτη.

Φορτωμένη, κατέβαινα το μονοπάτι και σκεφτόμουνα ότι θα μπορούσα ακόμα και να τον υποθετήσω. Γιατί όχι; Δεν ήταν εκεί.

Κοίταξα γύρω, φώναζα το όνομά του. Αφαντος.

Κοίταξα τη θάλασσα.

Δεν είδα παρά την απέραντη επιφάνεια του νερού που στραφτάλιζε στον ήλιο, μέχρι πέρα μακριά, τον ορίζοντα.

Τελευταίο βιβλίο της Β. Ηλιοπούλου είναι «Το τέρας στο μερό» (Πατάκης, 2017).

Το διήγημά της αναφέρεται στον Φράνσις Μάριον Ταργουότερ από το μυθιστόρημα της Φίλιππερ Ο' Κόννορ «Καθιστάς αρθρζουσι αυτι» (μτφρ. Αϊλ. Κοζιάς, Αντίοδος, 2016).

